

Dosarul nr. 3ra-979/18

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. E. Badan-Melnic)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Negru, A. Pahopol, A. Bostan)

Î N C H E I E R E

8 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
judecătorii:

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alina Gîlca împotriva Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului și achitarea indemnizației de concediu prenatal și postnatal,

împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și s-a menținut hotărârea din 6 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 15 martie 2017 Alina Gîlca, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale (Inspectoratul General pentru Situații de Urgență) cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului și achitarea indemnizației de concediu prenatal și postnatal.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 3 februarie 2017 s-a adresat cu cerere prealabilă către Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale, prin care a solicitat stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul medical prenatal și postnatal de la locul de muncă al soțului său Alexandru Gîlca. Însă, prin răspunsul nr. 19/7-G-17/17 primit la 2 martie 2017, Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne a respins solicitările specificate în cererea prealabilă.

Alina Gîlca a menționat că, din cauza regimului intensiv de lucru al soțului ei, cât și în legătură cu nașterea fiicei xxxxx, nu s-a putut angaja în câmpul muncii, aflându-se la întreținerea soțului, iar de concediu de maternitate nu a beneficiat.

A precizat că, nu a beneficiat de careva plăți din partea statului în perioada când s-a aflat în concediu medical prenatal și postnatal, fapt ce se confirmă prin certificatul eliberat de Casa Teritorială de Asigurări Sociale r-nul Dubăsari.

Reclamanta Alina Gîlca a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal răspunsul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne nr. 19/7-G-17/17 din 2 martie 2017 și obligarea de a-i achita indemnizația pentru concediul medical prenatal și postnatal de la locul de muncă al soțului – Alexandru Gîlca.

Prin hotărârea din 6 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de Alina Gîlca a fost admisă.

S-a recunoscut ca ilegal și nefondat răspunsul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne nr. 19/7-G-17/17 din 2 martie 2017.

S-a obligat Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne la calcularea și plata în beneficiul Alinei Gîlca a indemnizației de maternitate, în legătură cu nașterea copilului xxxxx, pentru perioada 9 august 2016 - 12 decembrie 2016.

Prin decizia din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (succesor de drept al Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale al Ministerului Afacerilor Interne prin Legea nr. 94 din 2 iunie 2017, intrată în vigoare la 7 iulie 2017) și s-a menținut hotărârea din 6 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La data de 30 mai 2018, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență a declarat recurs împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia contestată, deoarece instanța nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

A menționat că, instanța de apel a examinat superficial circumstanțele cauzei, iar hotărârea emisă contravine normelor de drept material și procedural.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 27 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 30 mai 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu